

Sygn. akt IV Ka 33/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin (spr.)
Sędziowie:	SO Elżbieta Marcinkowska SO Krzysztof Płudowski
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2017 r.

sprawy **L. J.**

syna W. i M. z domu K. (...) r. w Ś. z art. 282 kk, art. 13 § 1 kk w związku z art. 282 kk, art. 193 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 11 października 2016 r. sygnatura akt II K 381/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. G. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. 516,60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 33 /17

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Świdnicy oskarżył L. J. o to, że :

I. w dniu 25 listopada 2014r. w Ś. w woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, grożąc zamachem na życie i zdrowie R. H. doprowadził go do rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 250 zł należących do I. B.,

tj. o czyn z art. 282 kk

II. w okresie od 25 listopada 2014r. do 29 listopada 2014r. w Ś. w woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, grożąc zamachem na życie i zdrowie R. H. usiłował doprowadzić go do rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 100 zł, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy policji,

tj. o czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 282 kk

III. w bliżej nieokreślonym czasie w listopadzie 2014r. w Ś. w woj. (...), wbrew żądaniu osoby uprawnionej R. H. nie opuścił zajmowanego przez pokrzywdzonego lokalu mieszkalnego przy ul. (...),

tj. o czyn z art. 193 kk

Sąd Rejonowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 11 października 2016 roku, sygn. akt II K 381 /15:

I. oskarżonego Ł. J. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach I i II zarzutów z tym, że przyjął, iż czyny te zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw określonego w art. 91§1 kk, tj. popełnienia czynów z art. 282 kk i z art. 13§1 kk w zw. z art. 282 kk i za czyny te na podstawie art. 282 kk w zw. z art. 91§1 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. oskarżonego uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III zarzutów, tj. czynu z art. 193 kk i za czyn ten na podstawie art. 193 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 91§2 kk orzeczone oskarżonemu kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 63§1 i 5 kk zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania w sprawie tj. dwa dni - od dnia 29 listopada 2014 roku do dnia 01 grudnia 2014 roku;

V. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata J. G. kwotę 1446,48 zł (tysiąc czterysta czterdzieści sześć złotych i czterdzieści osiem groszy) brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

VI. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się oskarżony, wnosząc apelację tzw. własną i za pośrednictwem obrońcy z urzędu.

Oskarżony w apelacji własnej zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

- obrazę prawa procesowego art. 4 kpk, art. 7 kpk i art. 5 § 1 kpk, sprowadzającą się do bezzasadnego uznania wiarygodności zeznań pokrzywdzonego i świadka H. B. złożonych w postępowaniu przygotowawczym podczas gdy na rozprawie świadkowie ci zmienili zeznania na korzystne dla oskarżonego, zaś świadkowie D. G. i K. G. zaprzeczyli, by oskarżony zmuszał pokrzywdzonego do zapłaty za zniszczone buty

- oparcie o błędne ustalenia faktyczne, mające wpływ na treść wyroku przez ustalenie sprawstwa i zawinienia oskarżonego, podczas gdy oskarżony jedynie przekroczył granice obrony koniecznej, gdyż pomiędzy nim a pokrzywdzonym doszło do bójki, oskarżony jedynie się bronił przed jego atakiem, zaś pokrzywdzony próbował zmusić aby się z nim bił, nadto chwilowa zwłoka w opuszczeniu mieszkania pokrzywdzonego przez oskarżonego wynikała z chęci dopicia piwa i obawy ataku na niego,

- rażącą niewspółmierność wymiaru kary wynikającą z nieuwzględnienia skruchy oskarżonego i chęci dobrowolnego poddania karze (co uczynił pod namową kolegów z celi), bezzasadnego przypisania oskarżonemu kontynuowania przestępczej działalności, nie popartego żadnym wyrokiem, nadto niedania szansy oskarżonemu na naprawienie

szkody i nieuwzględnieniu chęci powrotu oskarżonego do narzeczonej i córeczki, którymi chciałby się opiekować zaś na wolności pracować i prowadzić uczciwe życie.

W oparciu o tak stawiane zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez złagodzenie wymiaru kary.

Apelujący obrońca zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, polegający na przypisaniu oskarżonemu sprawstwa i usiłowania sprawstwa wymuszenia rozbójniczego w ramach ciągu przestępstw w sytuacji, gdy przeprowadzone postępowanie dowodowe wyklucza poczynienie takich ustaleń faktycznych z uwagi na oczywistą wzajemną sprzeczność zeznań świadków,

2) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, polegający na nie ustaleniu, iż przypisane oskarżonemu wymuszenia rozbójnicze stanowi wypadek mniejszej wagi w rozumieniu art. 283 k.k.,

3) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, polegającego na ustaleniu sprawstwa i usiłowania sprawstwa wymuszenia rozbójniczego, jako dwóch czynów zabronionych w sytuacji, gdy oskarżony powziął jeden zamiar uzasadniający zastosowanie konstrukcji czynu ciągłego,

4) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, polegający na nie ustaleniu, że oskarżonemu przysługiwała wierzytelności w stosunku do pokrzywdzonego, a tym samym nie ustaleniu, iż oskarżony działał z zamiarem popełnienia czynu zabronionego z art. 191 § 2 k.k. w ramach czynu ciągłego,

5) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, polegający na przypisaniu oskarżonemu sprawstwa naruszenia miru domowego w sytuacji, gdy przeprowadzone postępowanie dowodowe wyklucza przyjęcie, iż pokrzywdzony zażądał od oskarżonego opuszczenia jego lokalu mieszkalnego, który tego nie uczynił,

a w konsekwencji

6) naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść wyroku, tj. przepisów art. 2 § 2 k.p.k., art. 5 § 1 i § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., polegające na rozstrzygnięciu powyższych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego w sytuacji, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, jego wszechstronna ocena, zasady doświadczenia życiowego i logika nie pozwalają na jednoznaczne ustalenie, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzuconych mu czynów zabronionych,

oraz

7) naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść wyroku, tj. przepisów art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. i art. 424 § 1 i § 2 k.p.k., polegające na sprzeczności treści wyroku z treścią uzasadnienia wyroku sprowadzające się do wymierzenia oskarżonemu kary łącznej 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, zaś z treść uzasadnienia stanowi o wymierzeniu oskarżonemu kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, co prowadzi do dysonansu pomiędzy wydanym wyrokiem a treścią jego pisemnego uzasadnienia,

ponadto, w wypadku nie uwzględnienia zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych, zarzucił:

8) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. przepisu art. 91 § 1 k.k. poprzez jego zastosowanie i przepisu art. 12 k.k. poprzez jego niezastosowanie, polegającego na przypisaniu oskarżonemu sprawstwa i usiłowania sprawstwa wymuszenia rozbójniczego w ramach ciągu przestępstw w sytuacji, gdy dwa zachowania oskarżonego zostały podjęte w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem, a więc oskarżony dopuścił się jednego przestępstwa, a nie dwóch,

9) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. przepisu art. 282 k.k. poprzez jego zastosowanie i przepisu art. 191 § 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie, polegającego na przypisaniu oskarżonemu wymuszenia rozbójniczego w sytuacji,

gdy oskarżonemu przysługiwała wierzytelność wobec pokrzywdzonego, której dochodził w sposób wypełniający znamiona czynu zabronionego z art. 191 § 2 k.k.,

ewentualnie zarzucił:

10) niewspółmierność kar jednostkowych i kary łącznej wymierzonych oskarżonemu w stosunku do popełnionych przez niego czynów zabronionych.

Mając na uwadze powyższe zarzuty wniósł o:

1. uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy, ewentualnie

2. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od wszystkich postawionych mu zarzutów, ewentualnie

3. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

a) uznanie I i II czynu zabronionego części wstępnej wyroku, jako popełnionych w ramach czynu ciągłego z art. 12 k.k. i jako przypadek mniejszej wagi z art. 283 k.k., i wymierzenie oskarżonemu kary 3 miesięcy pozbawienia wolności, oraz wymierzenie za III zarzucony czyn zabroniony kary 1 miesiąca pozbawienia wolności, a w konsekwencji kary łącznej 4 miesięcy pozbawienia wolności, lub

b) uznanie I i II czynu zabronionego części wstępnej wyroku, jako stanowiących jeden czyn zabroniony z art. 191 § 2 k.k. popełnionych w ramach czynu ciągłego z art. 12 k.k., i wymierzenie oskarżonemu kary 3 miesięcy pozbawienia wolności, oraz wymierzenie za III zarzucony czyn zabroniony kary 1 miesiąca pozbawienia wolności, a w konsekwencji kary łącznej 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie apelacje są bezzasadne.

Wbrew zawartym w nich zarzutom kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku wykazała niepodważalnie, iż Sąd I instancji poczynił ustalenia faktyczne z poszanowaniem wszystkich norm postępowania karnego zawartych w art. 410 kpk i art. 7 kpk, tj. kształtując swoje przekonanie na podstawie całokształtu przeprowadzonych dowodów, ocenionych przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Uzasadnienie pisemne zaskarżonego wyroku spełnia wszystkie wymagania określone w przepisie art. 424 kpk, jest wyczerpujące i podlega aprobachie sądu odwoławczego.

Zarzuty obrazy prawa procesowego art. 4 kpk, art. 7 kpk i art. 5 § 1 czy § 2 kpk są całkowicie chybione, wymienione w nich zasady procedowania przecież w żaden sposób nie zostały złamane. Nie wskazali apelujący, które to okoliczności należałoby potraktować jako nie dające się usunąć wątpliwości, które w procesie oceny dowodów należałoby zarachować na korzyść oskarżonego, zatem na czym miałyby polegać obraza art. 5 § 2 kpk?

Sąd Rejonowy ustalenia poczynił po części w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego, który przyznał fakt odmówienia niezwłocznego opuszczenia mieszkania pokrzywdzonego i fakt żądania pieniędzy za zniszczone buty oraz otrzymania od pokrzywdzonego kwoty 250 zł. Sąd poddał prawidłowej ocenie wyjaśnienia oskarżonego, w tym krytycznie odniósł się do linii obrony, odmawiając wiary zaprzeczeniom oskarżonego kierowania wobec pokrzywdzonego gróźbą przemocy w celu wymuszenia odeń pieniędzy w zamian za rzekomo zniszczone buty. W tej mierze Sąd bazował na dowodach osobowych w postaci zeznań pokrzywdzonego i świadka H. B. (k. 5 motywów), słusznie podkreślił że zmiana tych zeznań na rozprawie przez zasłanianie się niepamięcią, a dalej na korzystne dla oskarżonego, nie przekonuje. Wszak zeznania złożone w dochodzeniu były logiczne, spójne, jednoznaczne i konsekwentne, wersje tych świadków wzajemnie się potwierdzały i uzupełniały, ostatecznie H. B. na rozprawie potwierdziła pierwotne zeznania a sam pokrzywdzony zaprzeczał nawet okolicznościom przyznanym przez oskarżonego (że przekazał oskarżonemu 250 złotych). Tak więc postawa pokrzywdzonego R. H. na rozprawie wskazuje, że celowo zmienił zeznania na korzystne dla

oskarżonego, ale nie z powodu fałszywych zeznań złożonych wcześniej, lecz najwyraźniej z obawy przed oskarżonym, który dopuścił się już wobec niego przemoc w jego własnym mieszkaniu (podczas zdarzenia objętego czynem III).

Oskarżony w apelacji własnej w zakresie czynu III-go sformułował nierzeczowe twierdzenia o obronie koniecznej i jej przekroczeniu, wszak nie był mu stawiany zarzut pobicia pokrzywdzonego.

Wręcz infantylnie brzmią twierdzenia oskarżonego, jakoby nie chciał opuścić mieszkania pokrzywdzonego (czyn III) z obawy przed pobiciem, wszak oskarżony przyszedł do mieszkania pokrzywdzonego nie zapraszany przez niego, uczestniczył w głośnej libacji w jednym z pokoi do ok. 3-iej rano, więc pokrzywdzonego się nie obawiał. Wbrew temu co twierdzi oskarżony, po wezwaniu go do opuszczenia mieszkania, nie chciał „dopić piwa” ale udał się do łazienki, gdzie rozbił lustro. Nie można się więc dziwić, że pokrzywdzony dążąc do pozbycia się takiego „gościa” uderzył go ręką w twarz. Niestety oskarżony odpowiedział agresją, zaatakował pokrzywdzonego i brutalnie pobił, po czym dopiero wtedy opuścił mieszkanie.

Przeciwnie twierdzeniom apelacji obrońcy (pkt 5 apelacji), nieopuszczenie mieszkania wbrew żądaniom osoby uprawnionej (tu pokrzywdzonego) wyczerpuje ustawowe znamiona występku z art. 193 kk cyt. „albo wbrew żądaniu osoby uprawnionej miejsca takiego nie opuszcza”.

Wbrew temu, co twierdzi oskarżony i jego obrońca, po stronie pokrzywdzonego nie występował żaden dług, którego mógłby dochodzić oskarżony, wręcz groteskowe i wyjątkowo bezczelne jawi się żądanie oskarżonego zwrotu 250 złotych za rzekomo uszkodzone buty w trakcie kopania pokrzywdzonego. Tak więc nie ma żadnych uzasadnionych przesłanek faktycznych dla czynienia rozważań co do zaistnienia w czynach I i II znamion zmuszania z art. 191 § 2 kk, jak tego oczekuje apelujący obrońca. Tak już na marginesie, znamieniem czynu z art. 191 § 2 kk jest stosowanie przemoc lub groźby bezprawnej, któremu to działaniu przecież oskarżony przeczy.

Powoływanie się na zeznania świadków D. G. i K. G. niestety jest bezskuteczne, gdyż zeznania tych świadków nie zawierają okoliczności korzystnych dla oskarżonego, bo nie mają oni żadnej wiedzy o okolicznościach wymuszeń rozbójniczych (czyny I i II).

Zatem prawidłowe ustalenia faktyczne wyroku doprowadziły do słusznego uznania sprawstwa i zawinienia oskarżonego w zakresie ciągu występków wymuszenia z art. 282 kk oraz naruszenia miru domowego z art. 193 kk.

Wbrew zarzutom apelacji obrońcy (w punktach 3, 8) w sprawie nie doszło do obrazy wskazanych tam przepisów prawa materialnego art. 12 kk (przez niezastosowanie w odniesieniu do czynów wymuszeń I i II), art. 91 § 1 kk przez jego zastosowanie. Należycie w tym zakresie wypowiedział się Sąd I instancji na k. 7-8 motywów, zaś apelujący poza samym zarzutem nie wsparł swego stanowiska jakakolwiek analizą okoliczności faktycznych sprawy. Należy tu tylko wskazać, że dla zastosowania konstrukcji czynu ciąglego z art. 12 kk koniecznym jest wykazanie w działaniu oskarżonego m. in. znamienia działania „z góry powziętym zamiarem”, tymczasem oskarżony nie przyznaje żadnych okoliczności, potwierdzających zamiar w takim charakterze, w ogóle przecząc przestępstwu. Apelujący obrońca postawił tu cały szereg wzajemnie wykluczających się zarzutów obrazy prawa procesowego, błędnych ustaleń faktycznych i wreszcie obrazy prawa materialnego, po czym zawnioskował alternatywnie m. in. o uniewinnienie oskarżonego od wszystkich stawianych mu zarzutów i o złagodzenie kwalifikacji prawnej czynów oraz wymiaru kary.

W kontekście dokonanych ustaleń faktycznych nie występują uzasadnione okoliczności przedmiotowo - podmiotowe dla uznania, że przypisane oskarżonemu wymuszenia można potraktować jako wypadek mniejszej wagi z art. 283 kk, zresztą i sam apelujący obrońca – zarzut 2) - nie przedstawił żadnych istotnych argumentów. Ocena tego, czy konkretny czyn może być uznany za wypadek mniejszej wagi, musi wynikać z okoliczności przedmiotowo – podmiotowych tego czynu, a nie, jak to wskazuje apelujący, z postawy oskarżonego, który nie utrudniał postępowania i „ nie umniejszał swych zachowań” a „pokrzywdzony nie wypowiadał się również szczególnie negatywnie o oskarżonym”.

Wyczerpującą i spełniającą wszystkie wymogi art. 53 kk pozostaje również argumentacja wyroku w zakresie wymiaru kary.

Apelujący oskarżony oczekuje obniżenia jej wymiaru, gdyż chciałby przebywać na wolności, prowadzić uczciwe życie i wychowywać córkę, ale zapomina, iż powrócił na drogę przestępstwa już po raz 8-my, dotychczas orzekane i wykonane kary, w tym izolacyjne, nie osiągnęły celów kary i nie zapobiegły ponownemu łamaniu prawa. Słusznie Sąd I instancji wskazał, że oskarżony jest sprawcą niepoprawnym i wymagającym resocjalizacji w warunkach zakładu karnego.

Przypisane oskarżonemu występki wymuszenia rozbójniczego z art. 282 kk są zagrożone karą od 1-go do 10 –ciu lat pozbawienia wolności, zatem wymierzona kara 2-ech lat pozbawienia wolności za ciąg 2-ech przestępstw (dokonania i usiłowania) znajduje uzasadnienie. To kara w istocie w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, uwzględnia i wysoki stopień ich społecznej szkodliwości i wysoki stopień winy oskarżonego oraz jego uprzednią wielokrotną karalność sądową. Godzi się w tym miejscu wyeksponować, iż pokrzywdzony jest osobą ubogą, nie posiadał środków by spełnić żądania oskarżonego, pokrzywdzony na ten cel pożyczył pieniądze od konkubiny, gdy ta otrzymała rentę. Łatwość wymuszenia kwoty 250 złotych rozzuchwaliła oskarżonego na tyle, że pod pretekstem przekazania mu fałszywego banknotu zażądał od pokrzywdzonego, znów grożąc pobiciem, kolejnych pieniędzy (czyn II). Takie postępowanie oskarżonego dowiodło, że dopuszczając się wymuszeń rozbójniczych działał w sposób wyrachowany i bezwzględny, oskarżony nie liczy się z nikim i niczym dla osiągnięcia swych przestępnych celów, jest sprawcą wysoce zdemoralizowanym.

Orzeczona za występki z art. 193 kk kara 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności jest wychowawczą dla oskarżonego jak i w rozumieniu prewencji ogólnej, także odpowiada stopniowi winy oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu oraz wcześniejszej karalności sądowej oskarżonego. W szczególności owa wielokrotna karalność sądowa oskarżonego (niniejsze skazanie jest już 8-ym) oraz fakt, że oskarżony w odpowiedzi na żądanie pokrzywdzonego opuszczenia mieszkania rozbił lustro w łazience a następnie pobił pokrzywdzonego, nakazywały wymierzyć karę najsurowszego rodzaju przewidzianą w art. 193 kk i w orzeczonej wysokości.

Oskarżony przyznał fakt odmówienia niezwłocznego opuszczenia mieszkania pokrzywdzonego i fakt żądania pieniędzy za rzekomo zniszczone buty oraz przekazania mu kwoty 250 zł, co Sąd I instancji potraktował jako okoliczność łagodzącą. Inne wszak łagodzące nie występują.

Twierdzenia o wyrażeniu skruchy obalił sam oskarżony w apelacji własnej, podkreślając, że skruchę wyrażał pod wpływem kolegów z celi, licząc na karę wolnościową.

O ile słusznie wytykają obie apelacje stwierdzenie Sądu I Instancji, iż oskarżony kontynuuje przestępczą działalność, czego dowodzi aktualne tymczasowe aresztowanie w innej sprawie o czyn z art. 189 § 1 kk i in., sprawa toczy się pod sygn. akt III K 70/16 SO w Świdnicy, zatem tu nie ma jeszcze prawomocnego skazania i ten argument Sądu Rejonowego okazał się nietrafiony, to jednak wszystkie okoliczności obciążające przedmiotowych 3-ch czynów, ocenione łącznie, uzasadniałyby nawet – w razie apelacji na niekorzyść oskarżonego - podwyższenie wymiaru kary.

Określona w pkt. III-im dyspozycji wyroku kara łączna 2-ech lat i 4-ech miesięcy pozbawienia wolności nie wzbudza korzystnych dla oskarżonego zastrzeżeń, to podlegająca aprobacie reakcja karnoprawna. Jej wykonanie przede wszystkim powinno uzmysłwić oskarżonemu naganność popełnionych przestępstw i wdroyć oskarżonego do poszanowania norm prawa, a w ramach ogólnoprewencyjnego oddziaływania ukazać, że przestępca nie pozostanie bezkarny.

Zawarty w apelacji obrońcy zarzut 7) sprzeczności treści wyroku z jego pisemnym uzasadnieniem w zakresie wysokości kary za czyn z art. 193 kk i łącznej pozbawienia wolności okazał się nieskuteczny, bowiem Sąd I instancji prawomocnym postanowieniem z dnia 19 grudnia 2016r. (k. 377 akt) sprostował omyłki pisarskie w pisowni kwestionowanych cyfr.

Brak jest więc jakichkolwiek podstaw faktycznych dla czynienia korekty wyroku na korzyść oskarżonego.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 17 ust. 2 pkt 4) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2016.1714).

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk , uznając iż oskarżony, z powodu braku majątku, orzeczonej kary izolacyjnej i toczącego się innego postępowania karnego (pod sygn. akt III K 70/16 SO w Świdnicy) kosztów tych nie będzie w stanie ponieść.